

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ 2 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Γ ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Γ1 (Γ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ)

ΟΔΗΓΙΕΣ

Στη συνέχεια, σας δίνονται δύο κείμενα που αναφέρονται στο φαινόμενο της παιδικής εργασίας. Αφού τα διαβάσετε:

1. Να απαντήσετε στις ερωτήσεις που σας δίνονται. Μπορείτε, αν το επιθυμείτε, να χωριστείτε σε δύο υποομάδες και να μοιράσετε μεταξύ σας τα δύο κείμενα και τις ερωτήσεις στις οποίες θα απαντήσει η κάθε υποομάδα, όπου αυτό είναι εφικτό.
2. Να γράψετε ένα πολύ σύντομο κείμενο, το οποίο θα περιλαμβάνει λίγες πληροφορίες για τα δύο κείμενα και, συνοπτικά, τις απαντήσεις που δώσατε στις ερωτήσεις. Το κείμενο θα αρχίζει έτσι: «Η ομάδα μας ασχολήθηκε με την περιγραφή των συνθηκών ζωής σε μια πόλη του «χθες» και μια πόλη του «σήμερα» και θα ακολουθούν οι απαντήσεις στις ερωτήσεις.
3. Να ορίσετε μεταξύ σας 1 άτομο για την παρουσίαση του τελικού κειμένου σας. Σε τυχόν ερωτήσεις των άλλων ομάδων μετά την παρουσίασή σας, να είστε έτοιμοι να απαντήσετε όλοι.
4. Πριν από την παρουσίασή σας, να τοποθετήσετε τις πινέζες σας στο χάρτη.
5. Ο χρόνος που έχετε στη διάθεσή σας είναι έως το τέλος της διδακτικής ώρας.

ΚΕΙΜΕΝΟ 1.

(Αγγλία, βιομηχανική επανάσταση, 18ος - 19ος αιώνας)

Το Κόκταουν, ήταν μια πόλη χτισμένη με κόκκινα τούβλα ή με τούβλα που θα ήταν κόκκινα, αν ο καπνός και οι στάχτες το επέτρεπαν. Μα όπως είχαν τα πράγματα, ήταν μια πόλη με ένα αφύσικο κόκκινο και μαύρο χρώμα, σαν το ζωγραφισμένο πρόσωπο ενός άγριου. Ήταν μια πόλη γεμάτη μηχανήματα και ψηλές τσιμινιέρες, απ' όπου ξεπετάγονταν ασταμάτητα ατέλειωτα φίδια καπνού. Είχε ένα μαύρο κανάλι και ένα ποτάμι που έρεε μωβ μπογιά, που βρώμαγε φριχτά και τεράστια συγκροτήματα κτιρίων γεμάτα παράθυρα που χτυπούσαν κι έτρεμαν όλη μέρα, ενώ το έμβολο της ατμομηχανής δούλευε μονότονα πάνω κάτω, όπως το κεφάλι ενός ελέφαντα σε κατάσταση τρέλας από μελαγχολία. Υπήρχαν κάμποσοι μεγάλοι δρόμοι, όλοι ίδιοι μεταξύ τους, και πολλά σοκάκια, ακόμα πιο ίδια μεταξύ τους, τα οποία κατοικούσαν άνθρωποι το ίδιο όμοιοι μεταξύ τους, και όλοι μπαινόβγαιναν τις ίδιες ώρες, με τους ίδιους ήχους, πάνω στα ίδια πεζοδρόμια, για να κάνουν την ίδια δουλειά και η καθημερινότητά τους ήταν ίδια με το χθες και το αύριο και κάθε χρόνος τους πανομοιότυπος με τον περσινό και τον επόμενο...

Στη συνοικία του Κόκταουν, όπου ζούσαν οι πιο σκληρά εργαζόμενοι, στα ενδότερα οχυρά αυτής της απαίσιας ακρόπολης, εκεί όπου η φύση εκτοπίστηκε βίαια από τούβλινα κτίρια, για να πάρουν τη θέση της θανατερά αέρια και φαρμακερές αναθυμιάσεις, στην καρδιά ενός λαβύρινθου από στριμωγμένες αυλές και σοκάκια, που ξεφύτρωναν άναρχα, με ασθματική βιασύνη, για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα κάποιου, σχηματίζοντας μια αφύσικη οικογένεια, τα μέλη της οποίας έσπρωχναν και στρίμωχναν και τσαλαπατούσαν μέχρι θανάτου ο ένας τον άλλο, στην πιο ασφυκτική γωνιά αυτού του τεράστιου, κορεσμένου δέκτη, όπου οι καμινάδες, σε μια προσπάθεια να βρουν αέρα που θα δημιουργούσε ρεύμα, χτίστηκαν με μια απίθανη ποικιλία κολοβών και στρεβλωμένων σχημάτων, λες και κάθε σπίτι έβαζε ένα σημάδι για το τι είδους άνθρωποι θα μπορούσαν να γεννηθούν εκεί μέσα. ... ζούσε κάποιος Στήβεν Μπλάκπουλ, σαράντα χρόνων...

(Αποσπάσματα από το βιβλίο του Καρόλου Ντίκενς, *Δύσκολα χρόνια*, εκδ. Σ.Ι. Ζαχαρόπουλος & Σια Ο.Ε., Αθήνα 1987)

συνέχεια →

ΚΕΙΜΕΝΟ 2.

(Ινδία, σήμερα)

... Ζω σε μια γωνιά της Ινδίας που λέγεται Νταράβι, σε μια ασφυκτική παράγκα εκατό τετραγωνικών μέτρων που στερείται φυσικού φωτισμού ή εξαερισμού, με μια σκουριασμένη λαμαρίνα να παίζει το ρόλο σκεπής πάνω απ' το κεφάλι μου. Κάθε φορά που περνάει το τρένο από πάνω μας, τρίζει δυνατά. Δεν υπάρχει τρεχούμενο νερό ούτε αποχέτευση. Δεν έχω χρήματα για κάτι καλύτερο. Όμως, στο Νταράβι δεν είμαι μόνος. Υπάρχουν ένα εκατομμύριο άνθρωποι σαν κι εμένα, στοιβαγμένοι σε μια τριγωνική έκταση διακοσίων εκταρίων τριγωνικού βάλτου, όπου ζούμε σαν τα ζώα και πεθαίνουμε σαν τα έντομα. Εξαθλιωμένοι εσωτερικοί μετανάστες απ' όλες τις γωνιές της χώρας συνωστίζονται για μια κούφια ουρανό στη μεγαλύτερη παραγκούπολη της Ασίας. Καθημερινά ξεσπάνε καυγάδες –για λίγα εκατοστά χώρου, για έναν κουβά νερό– που μερικές φορές καταλήγουν θανατηφόροι. Οι κάτοικοι του Νταράβι προέρχονται από τις σκονισμένες ερημιές του Μπικάρ, του Ουτάρ Πραντές, του Ταμίλ Ναντού και του Γκουτζαράτ. Ήρθαν στη Βομβάη, την πόλη του χρυσού, κουβαλώντας στην καρδιά τους το όνειρο να πλουτίσουν και να ζήσουν μια άνετη, μεσοαστική ζωή. Όμως, αυτός ο χρυσός έχει γίνει μολύβι πριν από πολλά χρόνια, αφήνοντας πίσω του σκουριασμένες καρδιές και γαγγραινώδεις διάνοιες. Όπως η δική μου...

Ανάμεσα στους μοντέρνους ουρανοξύστες και στα φωτισμένα με νέον εμπορικά συμπλέγματα της Βομβάης, το Νταράβι ξεχωρίζει σαν κακοήθης όγκος στην καρδιά της πόλης. Και η πόλη αρνείται να το αναγνωρίσει. Έτσι λοιπόν το έχει κηρύξει εκτός νόμου. Όλα τα σπίτια στο Νταράβι είναι «παράνομες κατασκευές», που υπόκεινται ανά πάσα στιγμή σε άμεση κατεδάφιση. Όμως, όταν οι κάτοικοι παλεύουν απλώς για να επιβιώσουν, δε νοιάζονται. Έτσι, ζουν σε παράνομα σπίτια και χρησιμοποιούν παράνομα ηλεκτρικό ρεύμα, πίνουν παράνομα νερό και βλέπουν παράνομα καλωδιακή τηλεόραση. Δουλεύουν στα αμέτρητα παράνομα εργοστάσια και καταστήματα του Νταράβι, μάλιστα μέχρι που ταξιδεύουν παράνομα –χωρίς εισιτήριο– στα αστικά τρένα που διασχίζουν την καρδιά της παραγκούπολης...

(Αποσπάσματα από το βιβλίο του Βίκας Σουαρούπι, *Slumdog Millionaire*, εκδ. Μίνωας)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιες ομοιότητες και ποιες διαφορές θα βρίσκατε στη ζωή των ανθρώπων στα δύο αποσπάσματα; (στο χρόνο, στον τόπο, στις συνθήκες ζωής, κ.λπ.)
2. Πώς πιστεύετε ότι θα ήταν/είναι η ζωή των παιδιών στα δύο αποσπάσματα και γιατί θα ήταν έτσι;
3. Αν ήσασταν αναγκασμένοι να διαλέξετε, σε ποια από τις δύο πόλεις και σε ποια εποχή θα θέλατε να ζείτε και γιατί;